

[Else-Merete Ross.]

kunne give sig udslag i, at vi prøver på at få hinanden til at overholde et mindstemål af de principper i FN's menneskeretsdeklaration, som vi selv har været medunderskrivere på. Vi håber, at den danske regering stadig vil stå fast på dette grundlag og fordømme de stater, der lader hånt om disse principper.

Ved FN's generaldebat sidste år foreslog hr. J. O. Krag at lade FN's generalsekretær foretage et rundspørge til alle FN's medlemslande om deres syn på muligheden for at etablere et system af gensidig underretning gennem FN om internationale våbenoverførsler. Hvilken skæbne har dette forslag fået? Hvis det snart blev, eller måske skulle jeg hellere sige var blevet, en kendsgerning, kunne det måske bidrage til at standse eller formindske det uheldige våbenkapløb bl. a. i Mellemøsten.

Sikkerhedsrådet har igen været indkaldt på grund af en konflikt i Mellemøsten. Efter min opfattelse har FN's sikkerhedsråd udformet en klog resolution, idet den både fordømmer den israelske straffeekspedition den 21. marts og samtidig udtrykker en beklagelse over ethvert magtmæssigt brud på våbenhvilen, hvem der så end er skyldig. Terrorhandlinger som dem, der fortsat finder sted gennem Al Fatah terroristgruppen, må få Israel til at reagere. Måske var landminen under skolebussen det, der blev udslaggivende. Hvor meget kan man pålægge et land at finde sig i uden at reagere og uden at mene, at våbenhvilen er brudt? Men hvor langt kan man på den anden side gå med til, at den anden part gør gengæld for at få sat en stopper for terrorhandlingerne? Det bliver også en krænkelse af våbenhvilen. Ulykken er, at ingen i sikkerhedsrådet kan finde ud af, hvad man skal eller kan gøre. Man nøjes med at pålægge begge parter at holde sig i skindet. Resultatet af disse krænkelse af våbenhvilen er måske, at Gunnar Jarrings mission enten slet ikke lykkes, eller at det i bedste fald varer meget længe, før han kan få parterne til at mødes i Nicosia eller et andet sted, og så fortsætter tilstandene med fortsat uro og eksplosiv fare.

Fra Israel blev oprettet og den første krig med naboerne begyndte, har man vidst, at det var vanskeligt at stabilisere freden i

dette område. Jeg synes, man må spørge sig selv, om der fra stormagternes side, også fra andre landes side i FN, er gjort alvorlige og systematiske forsøg på at give sig i kast med de underliggende politiske problemer og finde frem til en holdbar løsning til fordel for de mange mennesker i området, eller om andre magters økonomiske og magtpolitiske interesser har været i den grad delte mellem parterne, at man hellere lod stå til. Det er ikke nok, at Sovjetunionen og USA i sikkerhedsrådet arbejder sammen for at nå visse begrænsede resultater, når krigen mellem parterne er brudt ud. Konstruktiv aktivitet i den mellemliggende tid har der ikke været tegn på. Så værdifuldt et bidrag FN's fredsbevarende styrker end kan give til at holde de stridende parter fra hinanden, er det jo ikke i sig selv en løsning på det grundliggende problem. Mange lande har bidraget økonomisk til UNRWA, United Nations Relief and Work Agency, men nok med mere eftertryk på relief i form af fødevarerationer end på work i form af at få de mange, der blev uddannet gennem skoler o. lign., til at blive integreret i opholdslandet. Det kan ikke bebrejdes UNRWA, at modtagerlandene satte sig imod integrationen, men giverlandene kunne vel nok i højere grad have gjort det til en betingelse for fortsat hjælp.

Ministeren nævner det ønskelige i en stationering af FN-observatører i området mellem Israel og Jordan. Lidt senere taler ministeren om en styrkelse af FN's kontrol i området. Findes der ikke allerede en FN-kommission til overvågelse af våbenstillstanden, hvor Odd Bull har en ledende stilling? Er det denne kommission, ministeren ønsker udvidet?

Læser man minister Olof Palmes tale ved Vietnamdemonstrationen i Stockholm i sin helhed, finder man intet sted udtryk for det blinde amerikanerhad, som desværre kommer til udtryk mange andre steder verden over som følge af Vietnamkrigen. På mig virker talen som et gribende forsvar for det demokrati, vi kunne ønske at alle folk fik mulighed for at realisere. Det hævdes, at USA kæmper for demokratiet i Vietnam, men det opleves af en voksende verdensopinion tværtimod som en trussel mod de demokratiske idealer ikke alene i Vietnam, men i hele verden. Derfor har